

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 172/2022
30.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обојице из ..., чији је пуномоћник Стефан Костић, адвокат из ..., против тужене Стечајне масе „Рај банка“ АД Београд, чији је пуномоћник Владан Каличанин, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 4539/19 од 01.04.2021. године, у седници од 30.03.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 4539/19 од 01.04.2021. године

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 10287/17 од 16.04.2019. године ставом првим изреке утврђено је право својине тужилаца на 1/3 куће у Нишу описане у изреци која се налази у државини тужене, па се наведена имовина има излучити из стечајне масе у предмету Ст 120/2010 Привредног суда у Београду, што је тужена обавезана да призна, а пресуда ће служити као основ да се непокретност испише са имена тужене и упише у јавне књиге на име тужилаца. Ставом другим изреке усвојен је предлог тужилаца за одређивање привремене мере. Ставом трећим изреке тужена је обавезана да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 91.875,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 4539/19 од 01.04.2021. године, укинута је првостепена пресуда и одбијен као неоснован тужбени захтев тужилаца да се утврди њихово право својине на 1/3 куће у Нишу описане у изреци, која би се излучила из стечајне масе у предмету Трговинског суда у Београду Ст 120/2010, што би тужена била дужна да призна и да пресуда служи као основ да се наведена непокретност испише са имена тужене у јавним књигама и упише на име тужилаца. Одбијен је предлог тужилаца за одређивање привремене мере. Тужиоци су обавезани да туженој накнаде трошкове парничног поступка у износу од 79.500,00 динара.

Против другостепене пресуде, тужиоци су благовремено изјавили ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу чл. 408. и 403. став 2. тачка 2. важећег Закона о парничном поступку - ЗПП и утврдио да ревизија тужилаца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се неосновано указује на битну повреду поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињену пред другостепеним судом.

Према чињеничном стању које је правилно утврђено на одржаној расправи пред другостепеним судом, дана 28.05.1991. године оверен је од стране Општинског суда у Нишу под бројем Р 916/91 Споразум о расподели и уступању имовине за живота, који је закључен између ВВ као уступиоца и малолетних тужилаца као потомака, које је у закључењу тог споразума заступао деда по мајци и старалац ГГ. Овим споразумом ВВ је уступила тужиоцима по 1/2 куће у Нишу на кп .. КО ..., парцела површине 276 м², са правом коришћења земљишта на коме се кућа налази, а задржала је право плодуживања на уступљеној имовини. Уступљена кућа тада је имала површину од 133 м², и тужиоци су ушли у њену државину, али је непокретност и даље била уписана на ВВ. Она је са „АС Банком“ као правним претходником тужене закључила Уговор о кредиту 09.07.1998. године на износ од 550.000,00 динара, Уговор о краткорочном кредиту 25.05.1998. године на износ од 80.000,00 динара и Уговор о кредиту од 22.04.1998. године на износ од 1.000.000,00 динара, које износе банци није вратила, па је против ње вођен извршни поступак пред Општинским судом у Нишу у предмету И 2142/98, у коме су извршни повериоци били „АС Банка“, ДД, ЂЂ и предузеће „Оморика“ ДОО Београд. Извршни поступак је окончан правноснажним решењем И 2142/98 од 16.10.2003. године, којим је наведена кућа предата „АС Банци“ и предузећу „Оморика“. Парцела на којој је кућа изграђена сада се води под бројем .. у листу непокретности .. КО ..., као земљиште под зградом и земљиште уз зграду, укупне површине 274 м². Парцела се води као државна својина Републике Србије са правом коришћења тужилаца са по 1/2 идеалног дела, а на породичној згради су уписани као држаоци „Оморика“ ДОО са 2/3 идеалног дела и тужена банка са 1/3 идеалног дела. На парцели постоји и помоћна зграда, на којој су као држаоци уписани тужиоци са по 1/2 идеалног дела. Током ове парнице, дошло је до закључења стечајног поступка над „Рај Банка“ АД, правноснажним решењем Привредног суда у Београду Ст 120/2010 од 10.12.2019. године, а стечајни поступак је настављен над стечајном масом „Рај Банка“ АД, коју чини непокретна и покретна имовина наведена у том решењу, а између осталог и непокретност која је предмет ове парнице.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у побијаној другостепеној пресуди примењено материјално право када је првостепена пресуда укинута и одбијен као неоснован тужбени захтев тужилаца да се утврди да имају право својине на идеалног дела 1/3 спорне непокретности, те да се имовина излучи из стечајне масе у предмету Трговинског суда у Београду Ст 120/2010, наведена непокретност испише са имена тужене и у јавним књигама упише као власништво тужилаца.

Тужиоци по основу Споразума о расподели и уступању имовине за живота од 28.05.1991. године нису уписали своје право својине у катастру непокретности, па нису стекли својину на уступљеној кући, у смислу чл. 20. и 33. Закона о основама својинско-правних односа. Након закључивања овог споразума, мајка тужилаца се и даље водила

у јавним књигама као власник непокретности, па је кућу оптеретила правом залоге ради обезбеђења кредита које је узела од правног претходника тужене, у смислу чл. 61. став 2. и 63. став 1. Закона о основама својинско-правних односа, а правни претходник тужене је био овлашћен да тражи намирење свог потраживања из вредности непокретности оптерећене правом залоге. Према извршном решењу од 16.10.2003. године, донетом на основу члана 158. тада важећег Закона о извршном поступку, повериоцима „АС Банци“ као правном претходнику тужене и предузећу „Оморика“ ДОО предата је спорна непокретност у власништву извршног дужника ВВ, и одлучено да ће се по правноснажности решења извршити упис права својине у јавне књиге у корист извршних поверилаца, па је тужена по правноснажности тог решења 10.05.2004. године на основу одлуке државног органа стекао право сувласништва наведено куће са 1/3 идеалног дела. С обзиром на наведено, правилан је закључак другостепеног суда да тужена има јачи правни основ стицања права сувласништва са 1/3 идеалног дела предметне куће у односу на тужиоце, у смислу члана 41. став 2. Закона о основама својинско-правних односа, јер је право својине стекла теретним правним послом, на основу одлуке државног органа, предајом непокретности у извршном поступку, након чега је извршила упис права државине на спорној кући, па је зато тужбени захтев тужилаца правилно одбијен као неоснован.

Неосновано се ревизијом указује на погрешну примену материјалног права и наводи да је правном претходнику тужене било познато да су тужиоци власници спорне непокретности, па се има сматрати несавесним стицаоцем, а одлука донета у извршном поступку о досуђењу непокретности у својину трећег лица нема правно дејство према тужиоцима јер они нису учествовали у том поступку. Супротно овим наводима, у моменту покретања извршног поступка тужиоци нису стекли право својине на спорној непокретности јер споразум о уступању имовине за живота није био спроведен кроз јавне књиге, па се као власник и даље водила њихова мајка, против које је поступак вођен као извршног дужника и која је спорну непокретност могла оптеретити правом залоге.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић